

Pasazérka



Alexandra Brackenová

COC
BOO

Pasažérka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz



Alexandra Brackenová
Pasažérka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA a.s.**

Pasážérka

Alexandra Brackenová

COO
BOO 

Pro mámu.

*V celých dějinách se ještě nenašel nikdo s tak krásným
a statečným srdcem, jako máš ty.*

*At' brána třeba nejužší
a sudba plná trestů jest
však pokud kráčí o duši
jsem kapitánem všech svých cest*

—WILLIAM EARNEST HENLEY

BHÚTÁN
1910

PROLOG

Když stoupali výš a dál od klikaticích se pěšin vedoucích do okolních vesnic, otevřel se jim svět ve své nejčistší podobě – tichý, starobylý, tajemný.

Smrtící.

Nicholas strávil většinu života na moři, nebo aspoň tak blízko něj, že když váł dobrý vítr, cítil rybinu a vlhký pach vody. I teď, když se blížili ke klášteru a čekali, až se z mlžného oparu a mraků vynoří jeho obrys, otáčel se v bláhové snaze přehlédnout tyčící se špičky Himálají a ulpět pohledem na místě, kde se obloha setkává se zvlněnou hladinou. Potřeboval se upnout k něčemu známému, než ho spolu s vírou opustí i odvaha.

Klikatá úzká cesta tvořená schody a hlínou se táhla nejdříve borovým hájem porostlým mechem, aby se vklínila mezi holé, strmé útesy, do jejichž náruče někdo – skoro neproveditelně – vtiskl klášter Taktasang Palphug. Nahoře na stromech se třepotaly barevné modlitební praporky, které odlehčily tíze na jeho srdci. Okamžitě mu připomněly ten den, kdy ho kapitán Hall poprvé vzal do newyorského přístavu, kde pestré vlaječky věnčily nové fregaty.

Znovu přešlápl, nepatrně a obezřetně, jako by svým ramenům mohl ulevit od bolestivě zařezaných popruhů batohu a nezřítit se přitom z pěšiny dolů do rokle.

Ty, který jsi tolikrát šplhal do lanoví, se teď bojíš výšek?

Lanoví. Jak rád by ho teď cítil pod rukama a nastavil kůži spršce slané vody z větrem načechraného moře, odražené od trupu lodi. Nicholas se narovnal v ramenou a uhasil žár roztrpčení, který se mu rozhořel někde na dně žaludku dřív, než plameny stihly strávit vše kolem. Už měl být dávno zpět na lodi a nechat se s Hallem a Chasem houpat na hřebenech vln. Místo toho trčel v cizí zemi – ještě ke všemu ve dvacátém století – s neschopným skuhralem, kterému musel zapínat kabát, zavazovat boty i šátek kolem krku a nasazovat směšně zplihlou hučku. Přitom měl ten ukňouranec sám dvě zdravé ruce a – alespoň od pohledu – i vlastní mozek v lebce.

Kožený pytel, který Nicholas vlekl přehozený přes rameno, se s každým krokem zhoupal a bouchl ho do zad, zatímco se chlapec škrábal nahoru za Julianem. Ten už ho čekal s nohou opřenou o kámen. Byla to jeho oblíbená póza, zvláště když tušil, že se okolo vyskytují dámy, které by ho mohly obdivovat. Nicholas nechápal, před kým se Julian takhle předvádí v horách, kde kromě několika ptáčků v podmáčeném lese není ani živáčka. Jeho společník byl prostě takový – směšný, marnivý, bez zrnka ohleduplnosti. Nechal se Nicholas zaslepit štěstím, že objevil takzvaného bratra a nový život plný pohodlí, bohatství a dobrodružství, že se rozhodl všechny Julianovy nedostatky ignorovat?

„Pojď se na to podívat, chlače. Tohle je Tygří doupě, vidíš? Zatracená pekelná mlha...“

Nicholas to čekal, protože si pečlivě přečetl všechno o každém místě, kam je stařec poslal, aby zjistil, jak udržet neklidného a tvrdohlavého Juliana při životě. Nicholasovi chyběly znalosti i vzdělání. Když pochopil, že rodina mu nikdy neposkytne dostatečný přísun informací k jeho cestám, začal se sám sebe ptát, zda to není záměr. Možná se jim hodilo, aby zůstal stále jen malým a nevzdělaným človíčkem? Ta my-

šlenka ho rozzuřila natolik, že utratil většinu svých tenkých úspor za učebnice historie.

„Bhútánský buddhistický guru Padmasambhava sem přiletěl na tygřici – tak to aspoň říká pověst,“ pokračoval Julian s okouzlejícím úsměvem, který ho spolehlivě dostával z potíží a jehož kouzlem kdysi obměkčil i Nicholasovo srdce a výbušnou povahu. Pokaždé se mu podařilo zajistit si osobním kouzlem odpuštění. „Po cestě zpátky bychom se měli zastavit v jedné z meditačních jeskyní. Třeba si tam taky trochu popřemýšlíš? Podívej se na ten výhled a pak mi řekni, že se ti po cestování nebude stýskat. Za celý svůj nicotný život by ses na takové místo nedostal. Takže už bys měl přestat myslet na pitomosti, ne?“

Nicholas by mu nejradši uštědřil jednu dobře mířenou ránu pěstí do potutelného úsměvu, nebo mu do obličeje poslal místo pěsti rovnou cepín, který nesl na zádech, ale místo toho jen znovu nadhodil batoh a snažil se zapomenout na fakt, že ho drtí tíha nejen Juliana samotného, ale i jeho věci.

„Vypadá to na bouřku,“ řekl Nicholas hlasem tak pevným, že na sebe byl sám pyšný. Jen někde úplně vzadu ještě probublával rostoucí vztek. „Nahoru bychom se asi měli vypravit až zítra.“

Julian prstem odpinkl brouka z čistoskvoucího kabátu. „Nechal jsem binturonga v jedné ilegální hospodě na Manhattanu a rád bych se tam vrátil, než půjdeme za starým,“ povzdychl si. „A zase s prázdnou. Posílá nás až na konec světa pro něco, co možná ani *neexistuje*. Klasika.“

Nicholas sledoval, jak jeho nevlastní bratr zatočil vycházkovou hůlkou, a napadlo ho, co si o nich asi budou myslet mniši. Nafrněné zrzavé princátko s nejnovějším horolezeckým vybavením, které na jejich posvátných místech šnupe po ztraceném pokladu, doprovázené opáleným mladíkem, jistě sluhou, který se za ním vleče jako zotročený stín.

Takhle to být nemělo.

Proč vůbec odešel? Proč podepsal smlouvu? A proč ho vlastně napadlo věřit rodině?

Tobhle nejsem já. A ani nemám být.

„Trochu se seber, chlape,“ štouchl ho Julian do ramene. „Neříkej mi, že seš ještě nakvašenej kvůli té smlouvě.“

Nicholas se zamračil na Julianova záda. Nechtěl o tom mluvit a nejraději by na to ani nemyslel. Julian tehdy jen pokrčil rameny a řekl suše: *Asi sis měl nejdřív přečíst všechny podmínky, a teprve potom podepsat.* Nicholas už kdysi rodinnému otroctví unikl, aby se teď vlastním podpisem vrátil do jejich područí. Ale starý mluvil o nemožných věcech – o kouzlech, cestách i penězích, jejichž množství předčilo Nicholasovy nejbujnější představy. Pět dobrodružných, zábavných let mu tehdy nepřišlo jako velká oběť. Když ale zjistil, že bude pouhým osobním sluhou svému nevlastnímu bratrovi, který by se k němu nikdy, ani za tisíc let, na veřejnosti nepřiznal, polkl Nicholas žlučovitou slinu a dotáhl bratrovi kravatu přesně tak, jak ji nosíval. Od té doby už nikdy nevnímal čas tak jasně. Každý krok ukrajoval z jeho odhodlání a Nicholas se bál, jaký ničivý hněv v něm zaplane, až poslední zábrany v jeho duši padnou.

„Měli bychom to otočit a založit tábor,“ řekl Nicholas, zatímco očima uhýbal před Julianovým hodnotícím pohledem. „A zítra se o horu pokusit znovu.“

Julian si odfrkl: „Bojíš se deštěčku? Nebud' taková baba, Nicku. Bude to hračka.“

Nicholase ale netrápil samotný výstup na horu. Vzduch v jeho plicích nápadně řidnul, hlava ho bolela jako střep, což se tentokrát nedalo připsat žvanění jeho společníka. Spíš to způsobila nebezpečná blízkost nebi. Kolena mu měkla, jako by se změnila v pytle s pískem, a vůbec necítil ruce.

Mohl bych ho tu prostě nechat. Utéct.

Kam by se ukryl, aby ho nenašli? K Hallovi by nemohl, ani do svého přirozeného času. Dokonce by nemohl ani vyhledat matku.

Nicholas zvedl oči k ocelově šedivým mračnům nahoře na hřebenech, rozděleným dlouhou šíjí Himálají. Na lodi by podle pohybu pla-

vidla a oceánu odhadnul sílu přicházejícího nečasu a včas by si promyslel, jak jím bezpečně proplout. Teď ale neměl ani jedno, ani druhé a zůstalo mu jen sotva znatelné varovné mravenčení za krkem. Někde v dálce zaburácel hrom a jeho ozvěna se nesla pustým pohořím.

„Doufám, že starý má tentokrát pravdu,“ řekl Julian s pohledem upřeným na stezku. Z Nicholasova pohledu připomínala nekonečnou stuhu schodů nataženou přes rozeklané útesy tak, aby dokonale kopírovala přirozený reliéf krajiny. „Už mě ty jeho hry nebaví. Ten zatracený poklad prostě nadobro zmizel. Dokonce i *on* může občas prohrát.“

Chyba. On vždycky vyhrává, pomyslel si Nicholas se sevřenými pěstmi. *A já se už nikdy nezbavím ani jeho, ani Juliana.*

„Pojď už konečně,“ zavolal Julian, „máme před sebou dlouhou cestu a já jsem tak hladovej, že bych snědl i koň.“

První sprška deště ho zasáhla rovnou do tváře a stékala mu ve velkých kapkách po bradě. Podivný, roztřesený moment. Nicholas uvízl v síti okamžiku. Rozhlížel se po nějakém úkrytu, který Julian vděčně přijme, aby mu náhodou nenateklo do bot. Kromě čortenu, nízkých bílých budov, které ukrývaly propracované, barevné modlitební mlýnky, tu stály už jen římsy, pod které truchlící nosili relikviáře s popelem.

„Hele!“ vykřikl Julian radostně a pročísl vzduch pěstí. Opar halící klášter opadl, jako by ho s sebou k zemi stáhl dešť. Ležel už jen jako příkrov mlhy nad hladinou jezera těsně při zemi a zakrýval tisíce metrů mezi římsami a strmým srázem. „Kde máš ten foťák? Padáme. Tady to stejně nikdo neuvidí...“

Hrom, který jim zaburácel nad hlavou, se rozléhal po horách jako rána z děla. Nicholas se přikrčil, jako by chtěl uniknout ohlušujícímu hřmění. Jakmile doznělo, otevřelo se nebe a z mraků začal padat dešť tak prudký, že je skoro oslepil. Nicholas překvapeně zalpal po dechu, když se jednotlivé kapky slily ve vodní stěnu. Něco podobného viděl na moři jen jednou, když se dostal na okraj uragánu. Z říms se valily celé řeky vody s takovou dravostí, že jim div neodnesly i půdu pod nohama.

Julian...

Nicholas se otočil na okraj cesty, kde stál jeho bratr a něco na něho křičel. Pak už jen uviděl, jak jeho levá noha mizí a nechává za sebou rozbitou římsu plnou bahna.

Když padal do hlubin, napadlo Nicholase jen jediné. *Takhle ne.*

„Nicku! *Nicku!*“ Julianovi se podařilo zachytit se o zbytek římsy, ale ruka mu pomalu klouzala ven z promočených rukavic, zatímco se zbytek jeho váhy houpal nad hlubokou propastí naplněnou vzduchem, kamením, mlhou a stromy. Nicholas po bříše překonal posledních pár metrů mezi nimi, natahoval ruku, jednou, dvakrát, znovu, až se mu popruhy batohu zařezávaly do ramen a obsah batohu zlověstně chrastil.

Julian byl hrůzou bledý jako smrt a jeho rty prosebně šeptaly: *Pomoz mi, pomoz...*

Proč bych měl?

Tahle rodina ho obrala o všechno. O jeho vlastní krev, svobodu, cenu...

Když ho napadlo, že si teď konečně něco vezme zpět, naplnilo Nicholasovo srdce hořké uspokojení.

Protože je to tvůj bratr.

Nicholas zavrtěl hlavou. Cítil, jak ho proud vody nese k římse. „Natáhni ruku, Juliane! Pořádně!“

S odhodlaným pohledem v umazané tváři vymrštil Julian ruku směrem k Nicholasově dlani. Když se chtěl vytáhnout na římsu, povolil stisk v jediné ruce, která ho držela nad propastí. Nicholas skočil a chytil jeho prsty.

Váha bratrova těla najednou zmizela, jak jeho ruka vyklouzla z rukavice a temná silueta tiše prolétla mlhou, která se rozestoupila natolik, aby Nicholasovi poskytla pohled na dno strže, kde se Julianovo tělo rozskočilo na třpytivý prach.

Ohlušující rána v dálce prozradila, že cesta, kterou sem přišli, byla zničena. Nicholasovi zahučelo v uších. Sám bez hlasu vykřikl. Nepotřeboval ani pátrat očima v mlze a dešti, aby věděl, že bratrovo polámané tělo uchvátil sám čas a rozmělnil ho na pouhou vzpomínku.

NEW YORK
současnost

JEDNA

Zajímavé bylo, že pokaždé, když se na ně podívala, všimla si Etta něčeho nového. Něčeho, co předtím nezaznamenala.

Ty obrazy jim visely v obýváku celá léta na stále stejném místě za gaučem, vyrovnané jako cívky filmu s největšími hity života její mámy. Při pohledu na ně se Ettě občas stáhl žaludek. Pocit, který se jí zakousl do břicha, nebyla ani čistá závist, ani čistá touha, ale nějaká plytká sestřenice jich obou. Sama se už s Alicí něco nacestovala, zúčastnila se mezinárodních soutěží ve hře na housle, ale nikdy neviděla nic z toho, co se vyjímalo na obraze. Nic jako třpytivou horskou stezku vinoucí se nahoru mezi stromy až k mrakům, které zakrývají vrchol.

Teprve teď, když se ohnula přes opěradlo gauče, všimla si Etta, že Rose na stezku namalovala dvě postavy napůl skryté v barevném třepotání praporek. Očima přejela další obrazy. Pohled z okna první Roseiny garsonky na rohu Šedesáté šesté a Třetí ulice. Další obraz. Schody před Britským muzeem, poseté turisty a holuby, kde Rose malovala za pár drobných portréty, když se znova přestěhovala do Londýna. (Ettě se ten obraz vždycky líbil, protože ho máma namalovala přesně ve chvíli, kdy ji Alice poprvé uviděla a přišla jí vynadat za to, že se ulila

ze školy.) Temná, svěží džungle sahající až k vlhkému kameni Terasy slonů v Angkor Thomu. Když bylo Rose osmnáct, našetřila si dost na letenku do Kambodži a se svým obvyklým šarmem přemluvila archeology, aby ji s sebou vzali na naleziště, ačkoli neměla ani kapku formálního vzdělání v jejich oboru. Na dalším obrázku se prostírá Lucemburská zahrada v plném letním květu. Tehdy konečně studovala na Sorbonně. Pod tím vším stála na opěradle gauče opřená o zeď zbrusu nová malba – poušť při západu slunce zalitá žhnoucím zlatem s rozpadajícími se zříceninami.

Tohle byl životní příběh její matky. Jediné střípky, o které se Rose s Ettou neváhala podělit. Ettu zajímalo, jaké vyprávění vězí za obrázkem pouště. Rose už spoustu let neměla čas na malování a ještě víc času uběhlo od doby, kdy jí obrazy sloužily jako vítané příběhy před spaním, které vyprávěla malé Ettě. Etta už si ani nevzpomínala, jaká její matka byla, než začala nekonečně cestovat na semináře o posledních restauračních technikách, pouštět se do projektů pro Metropolitan muzeum a čistit a opravovat díla starých mistrů.

Když ve dveřích zachrastily klíče, seskočila Etta z pohovky a narovнала polštáře.

Rose v předsíni naposledy otřepala mokrý deštník a vešla dovnitř. I když zrovna prošla podzimmím slejvákem, vypadala skoro nedotčeně – plavé vlnité vlasy svázané do drdolu, vlhké, ale jinak nezničené boty na podpatku, trenčkot zapnutý až ke krku. Etta si trochu rozpačitě uhladila vlasy a v tu chvíli si přála, aby tu už seděla převlečená do šatů na vystoupení, a ne v pyžamu hrajícím všemi barvami duhy. Kdysi byla moc ráda, že se matce podobá jako vejce vejci, protože kdyby v zrcadle viděla rysy svého otce, asi by tak snadno nepřijala, že musí žít bez něho. Teď ale Etta pochopila, že podobnost s mámou je jen povrchní.

„Jak ses měla?“ zeptala se Etta mámy, která si s pozvednutým obočím měřila dceřino pyžamo.

„Nemělas už být oblečená?“ nabídla Rose Ettě místo odpovědi protiotázku pronesenou s anglickým přízvukem protkaným nesouhlasem

tak ostrým, že se Ettě bezděčně stáhl žaludek. „Alice tu bude co nevidět.“

Když Rose pověsila kabát v malém bytě do ještě menší šatny, vyrazila Etta do pokoje tak prudce, že div neuklouzla na notách rozložených na koberci a neskončila hlavou napřed ve staré skříni, do které si ukládala šaty. Před několika týdny si pro dnešní událost vybrala rubínové koktejlky, ale najednou neměla odvalu se do nich obléct. Bála se, aby si matka nemyslela, že jsou příliš neformální nebo dětsky roztočilé s mašličkou na každém rameni. Čekala ji soukromá akce, na které se budou vybírat příspěvky pro Metropolitní muzeum, a Etta si přála, aby ji matčini nadřízení brali jako profesionálku.

Přála si vidět matčini úsměv, až bude hrát.

Proto rubínové šaty uložila zpět do skříně, vytáhla z ní usedlejší černý model a posadila se ke stolu, aby se namalovala. Uběhlo několik minut, když matka zaklepalá na dveře.

„Budeš chtít pomoci s vlasy?“ zeptala se Rose, zatímco pozorovala dceřin odraz v zrcadle na stěně.

I když jí krocení vlastní neposedné hřívy nedělalo nejmenší problémy, podala matce svazek vlasenek a starý kartáč. Posadila se rovně a nechala Rose, aby jí pomalu vyčesávala zamotané vlasy a zase je pouštěla jako vodopád dolů po temeni.

„Tohle jsem naposledy dělala, když jsi byla ještě malá,“ zašeptala Rose s dlaní plnou blondátých pramenů. Etta zavřela oči a zavzpomínala, jaké bylo být malým dítětem, sedícím po koupeli na mámině klíně. Tehdy ji Rose česala, zatímco vyprávěla příběhy ze svých cest.

Najednou ale nevěděla, jak odpovědět, aby se Rose zase neuzavřela do svého obvyklého chladného mlčení. Řekla proto jen: „Pověsis ten poslední obraz, co jsi namalovala? Je nádherný.“

Rose jí věnovala jeden ze svých vzácných, něžných úsměvů. „Děkuju, zlato. Ráda bych jím nahradila Lucemburskou zahradu. Připomeň mi, že mám o víkendů koupit hřebíčky.“

„Ale proč?“ zeptala se Etta. „Mně se Lucemburská zahrada moc líbí.“

„Ale barevně to bude lepší bez ní,“ vysvětlila Rose, když zvedla jednu vlásenku ze stolu a sepnula Ettiny vlasy do drdolu. „Přechod mezi tmou a světlem tak bude výraznější. Ale nezapomeneš na to, že ne?“

„Nezapomenu,“ slíbila Etta, a potom se odvážila zeptat: „Co vlastně na tom obraze je?“

„Pouští v Sýrii. Nebyla jsem tam celé roky, ale před pár týdny se mi o ní zdálo. Od té doby to místo nemůžu dostat z hlavy.“ Rose Ettě uhladila posledních pár pramínků a všechno přestříkala lakem na vlasy. „Ale připomnělo mi to něco, co jsem ti chtěla už dlouho darovat,“ sáhla do kapsy starého, obnošeného svetru a položila Ettě na dlaň dvě drobné zlaté náušnice.

V dlani do sebe lehce narazily dvě perly na podkladu ze zlatých srdčitých lístků. Na miniaturních zlatých obroučkách potom trůnily tmavě modré kamínky. Etta jen tiše doufala, že to jsou korálky, a ne opravdové safíry. Kolem okraje náušnic se elegantně kroutily do detailu vypracované úponky. Podle lehce drsného opracování kovu si Etta domyslela, že náušnice někdo před mnoha lety pracně vyrobil vlastníma rukama. Možná že dokonce před celými stovkami let.

„Říkala jsem si, že se ti budou skvěle hodit k šatům na první vystoupení,“ vysvětlila Rose opřená o stůl, zatímco Etta tiše zírala na náušnice. Nevěděla, jestli jí víc uchvátila dokonalá zlatnická práce nebo fakt, že pro mámu její vystoupení znamená víc než pouhou položku v nabitém pracovním kalendáři.

Na debut koncertní sólistky na housle si musela Etta ještě měsíc a něco počkat, ale se svou učitelkou Alicí začala shánět látku a krajky už pár dní poté, kdy se dozvěděla, že bude hrát Mendelssohnův houslový koncert v Avery Fisher Hall při Newyorské filharmonii. Když si Etta načrtla na papír všechny nápady, navrhla si společně s místní krejčovou vlastní šaty. Zlatá krajka se spletí úžasných lístků a květin jí zakrývala ramena a klesala rafinovaně dolů po živůtku z tmavě modrého šifonu. Dokonalá róba na debutový koncert „nejchráněnějšího tajemství klasické hudby“.

Sama Etta tu pitomou přezdívku nemohla ani slyšet. Pronásledovala ji celé měsíce od chvíle, kdy se v *Timesech* objevila informace o jejím vítězství na Čajkovského mezinárodní soutěži v Moskvě a ukazovala na jedinou věc, která Ettě chyběla.

Sólový debut s orchestrem už plánovala tři roky, ale Alice až donedávna byla proti jakýmkoli závazkům. Etta sama jí za to tehdy byla vděčná. Byla mladé děvče sužované paralyzující trémou, kterou na prvních soutěžích zvládala jen s vypětím všech sil. Potom ale z dětského strachu vyrostla, oslavila patnácté narozeniny, potom šestnácté a teď, když jí táhlo na osmnáct, viděla, jak její o poznání horší vrstevníci září při svých debutech doma i v zahraničí a předbíhají ji v závodě, který kdysi s přehledem vyhrávala. Obsesivně se zabývala tím, že její vzory debutovaly v daleko mladším věku. Midori v jedenácti, Hillary Hahnová ve dvánácti, Ann-Sophie Mutterová ve třinácti, Joshua Bell ve čtrnácti.

Alice jejímu dnešnímu vystoupení v Metropolitním muzeu začala říkat „generálka“ a doufala, že si při něm Etta odzkouší pevnost svých nervů. Ta ale večerní koncert vnímala spíše jako překážku na cestě k hoře, na kterou chtěla celý život vystoupat.

Její matka jí hru na housle nikdy nevymlouvala a nenutila ji, aby se studovala i jiné věci. Svým tichým, rezervovaným způsobem ji podporovala. Ettě to asi mělo stačit, ale stejně toužila po matčině pochvale a pozornosti, těžce se za ní pachtila a nakonec skončila znovu a znovu nešťastná a frustrovaná z předem ztraceného snažení.

I kdybys pracovala do úmoru, abys byla nejlepší, bude jí to jedno. Hraješ vůbec pro sebe, nebo jen doufáš, že tě ona bude jednoho dne poslouchat? To na ni křičel Pierce, nejlepší kamarád, se kterým potom začala chodit, když se s ním rozházela, aby získala víc času na cvičení. Od té doby uplynulo celých šest měsíců, ale jeho slova jí stále vyvstávala v hlavě jako odporná, syčící příšera pochybností. Postupně se Etta začala podobně ptát sama sebe.

Znovu se zadívala na náušnice. Byl to důkaz matčina zájmu a toho, že její sen podporuje?

„Můžu si je vzít i dneska?“ zeptala se nakonec

„Jistě,“ vydechla Rose, „jsou tvoje. Můžeš je nosit, kdy a kam chceš.“

„Komus je ukradla?“ zažertovala Etta, zatímco si náušnice zapínala. Pokud se nepletla, nemohla si její matka za celých čtyřicet čtyři let života nic podobného dovolit. Zdědila je? Nebo dostala darem?

Při těch slovech Rose ztuhla a její ramena se zkroutila jako starý svitek, který vystavovala na pracovním stole. Etta čekala smích, ale místo něho se jí dostalo jen suchého pohledu, potvrzujícího, že Rose její hloupý pokus o žert zaznamenala. Mezi matkou a dcerou zavládlo bolestné ticho. „Mami,“ hlesla Etta ve snaze potlačit slzy nad pokaženým momentem vzácného porozumění, „to byl jen vtip.“

„Já vím,“ zvedla máma bradu. „Ale je to stará rána. Už jsou to roky, co nemusím žít jako dřív, ale ty pohledy, kterými mě ostatní zasypávali... Chci, abys věděla, že jsem v životě *nikdy nic* neukradla. Dokonce ani když jsem neměla vůbec nic nebo když jsem po něčem nezřízeně toužila. Jednou to na mě někdo zkusil a já nikdy nezapomněla, jaké to je. Tehdy jsem málem přišla o něco, co patřilo tvému pradědečkovi.“

V mámině hlase zazněl podtón hněvu. Ettu překvapilo, že instinktivně neucouvla. Její matka se o své rodině zmiňovala dokonce ještě vzácněji než o Ettiině otci, takže skoro nikdy. Proto se teď Etta chytala jejích slov jako záchranného lana v naději, že se na jeho konci rozvine příběh.

„Byl to tvůj pěstoun, kdo ti tu věc chtěl vzít?“ zeptala se.

Její matka se utrápeně pouсмála. „Uhádlas.“

Oba rodiče ztratila v jednom příšerném okamžiku před Vánoci při autonehodě. Dědeček, který se o ni staral potom, umřel o rok a kussek později. Nakonec putovala Rose do pěstounské rodiny. Otčím na ni sice nikdy nevztáhl ruku, ale z matčina kusého vyprávění Etta vyvodila, že její život kontroloval s tak absolutní přísností, že jí zbyly jen dvě možnosti – utéct nebo se udusit.

„A co to vlastně bylo za předmět?“ pokoušela Etta štěstí dál.

„Ale, jen nějaké rodinné dědictví. Vlastně jsem si to hlídala jen proto, že jsem za to mohla dostat dost peněz na lístek pryč z Londýna

a od pěstounů. Víím, že mi to tvůj praděda odkázal proto, aby mi dal šanci rozhodovat o vlastní budoucnosti. Nijak nelituju, že jsem to nakonec prodala, protože jinak bych tu nikdy nebyla. Chci, aby sis pamatovala, že nakonec záleží jen na našich rozhodnutích. Přání, slova ani sliby se nepočítají.“

Etta zakroutila hlavou, aby si mohla v zrcadle lépe prohlédnout náušnice.

„Tyhle jsem koupila na starém trhu, na *súku*, v Damašku, když mi bylo asi tolik, co teď tobě. Ta trhovkyně, Samara se jmenovala, mě přesvědčila, abych je koupila, když jsem jí řekla, že tohle je moje poslední cesta před návratem do školy. Pro mě znamenaly konec cesty, zatímco pro tebe budou reprezentovat její začátek.“ Rose se naklonila, aby políbila dceru na tvář. „Dneska večer budeš úžasná. Jsem na tebe tak pyšná.“

Etta ucítila, jak jí v očích štíply slzy. Docela ji zajímalo, jestli se dá opravdu zachovat v paměti chvílka tak prchavá jako tato. Hořkost minulých zklamání odplavila vlna štěstí pulzující v její krvi.

Ozvalo se zaklepání na dveře, následované rachocením klíčů v zámku. Alice oznámila svůj příchod veselým: „Ahoj!“

„A teď si pospěš,“ oprášila Rose z Ettina ramene zatoulané smítko. „Potřebuju chvílku na převlečení, ale potkáme se na místě.“

Etta stála jako přikovaná se staženým hrdlem. Kdyby její matka neucouvla a nezaložila si ruce za záda, asi by jí padla kolem krku. „Uvidíme se?“

„Přijdu tam hned po tobě, slibuju.“

Plamen zachvátil noty a otrásl vzduchem v Ettiných plicích, aby se jí zakousl až do morku kostí, když s Alicí vklouzla do prázdné koncertní síně.

Klidně přiznávala, že ten houslista... Etta se zadívala na program, který si vyzvedla u vchodu. Evan Parker. Jo. Několikrát ho slyšela hrát na soutěžích. Celkem *ušel*, to mu musela nechat. Možná byl i trochu dobrý.

Ale, pomyslela si Etta s uspokojením, ne tak dobrý jako já.

A rozhodně ne dost dobrý na Bachovu Chaconne z Partity č. 2 d moll.

Světla pohasla a vrhla na jeviště mihotavé záblesky, jak technici na poslední chvíli upravovali efekty tak, aby ladily k náladě skladby. Evan stál uprostřed a s blyštivou kšticí se nořil do Chaconne, jako by chtěl zapálit housle, slepý a hluchý ke všemu a všem okolo. Etta ten pocit dobře znala. I když pochybovala ve svém životě o mnohém, svým talentem a láskou k houslím si byla jistá.

Volbu skladeb mělo v rukou vedení muzea, takže ji nikdo z interpretů nemohl ovlivnit, ale v hloubi duše se Etta stejně zalykala zelenou závistí, že Bachovu Chaconne přidělili zrovna Parkerovi. Je považována za jednu z nejtěžších skladeb pro housle – jeden postup opakovaný v tuctech překotných, složitých variací, nabitý city a téměř dokonalý svou strukturou. Přinejmenším když Chaconne hrála ona. Protože ona ji hrát *měla*.

Místo toho na ni čekalo Largo ze Sonáty č. 3, poslední kus z houslového bloku. Sladce zneklidňující skladba s meditativním tempem, rozhodně ne jedna z Bachových nejsložitějších a nejnáročnějších, dokonce ani jedna z nejbarevnějších, ale Alice Ettě kladla na srdce – u Bacha se nepodvádí. Každý kus si žádal plné soustředění a dokonalou techniku. A ona, Etta, zahraje bezchybně a bude se soustředit na svůj debut.

A ne na matku.

Ne na to, že po koncertě nemá komu napsat nebo zavolat, aby ho informovala, jak to šlo.

Ne na to, že jedna jediná noc může předurčit celou její budoucnost.

„Kdybys hrála Chaconne ty, určitě by to byla bomba,“ řekla Alice, když spolu přešly po straně jeviště do šatny, „ale dneska se musíš opřít do Larga. Pamatuji si, že tohle není soutěž.“

Alice vypadala jako kouzelná babička, která zachumlaná v dece před krbem vypráví říkanky roztomilému lesnímu zvířectvu. Staré fotky prozrazují, že její mléčně bílý drdol byl kdysi ohnivě rudou kšticí, dlouhou

až do poloviny zad. Ani devadesáté třetí narozeniny neotupily její vtip a vřelé srdce. I přes její jasnou hlavu a pořádně palčivý humor jí ale Etta pomáhala opatrně do schodů a dávala si pozor, aby nesvírala její paži příliš silně, když je jeden z pořadatelů vedl do šaten.

„A taky nezapomeň,“ zašeptala Alice s úsměvem od ucha k uchu, „že jsi *moje* žákyně, a proto jsi nejlepší. Pokud se ti chce to všem dokázat, kdo jsem já, abych ti stála v cestě?“

Etta si nemohla pomoci. Hlasitě se rozesmála a objala učitelku kolem ramen. Když jí Alice stisk desetkrát oplatila, zaplavila Ettu vlna vděčnosti. Když jako malá holka začala jezdit na soutěže, nemohla bez tří objetí a pusy na čelo od Alice ani vyjít na pódium. Dodávalo jí to pocit bezpečí jako teplá deka přes ramena, do které se v případě potřeby mohla zabalit.

Mám Alici.

I kdyby na světě neměla nikoho jiného, pořád tu byla Alice, která jí věřila i ve chvílích, kdy hrála nejhůř. Měla radost, že alespoň jedna ze dvou Britek v jejím životě ji miluje bezpodmínečně.

Alice se odtáhla a pohládila Ettu po tváři. „Je všechno v pořádku, zlatíčko? Nebo pochybuješ?“

„Vůbec ne!“ vyhrkla Etta. Nemohla dát Alici ani nejmenší záminku, aby odvolala debut. „Jen mi pracujou nervy. Jako vždycky.“

Alice zaměřila pohled na něco za jejím ramenem. Etta se chtěla otočit, ale to už se Alice jemně dotýkala jedné z náušnic a zamyšleně krčila obočí. „Máš je od mámy?“

Etta kývla. „Ano. Líbí se ti?“

„Jsou...“ Alice opatrně hledala slova, a když nechala ruku zase klesnout, vydechla: „Nádherné. Ale ani z poloviny ne tak krásné, jako jsi ty sama, zlatíčko.“

Etta se smíchem protočila panenky.

„Musím... myslím, že bych někomu měla zavolat,“ řekla Alice pomalu. „Zvládneš se rozehrát sama?“

„Jistě,“ vyhrkla Etta rozrušeně. „Děje se něco?“

Alice mávla rukou. „Všechno bude v pořádku. Kdybych se hned nevrátila, trvej na pódiové zkoušce. Budeš potřebovat nejvíc času ze všech, protože jsi nestihla zkoušky šatů. A ty stradivárky? Které ti dají?“

„Antonia,“ odpověděla Etta šťastně. Metropolitní muzeum mělo ve sbírkách Stradivariho houslí hned několik a ona si na jedny dnes večer poprvé zahraje.

„Ach, toho zlatouška. Zapotíš se, než ho trochu zkrotíš,“ řekla jí Alice. „Je mi jedno, co si tvoje matka myslí o zachování takových nástrojů pro další generace... Držet tak úžasné nástroje ve skleněné kleci jako rukojmí. Ty víš, že...“

„... čím déle housle mlčí, tím těžší je najít jejich pravý hlas,“ dopověděla Etta větu, kterou už slyšela stokrát předtím.

Housle stradivárky, nástroje vytvořené severoitalskou houslařskou rodinou Stradivariů v pozdním sedmnáctém a raném osmnáctém století, proslulé sílou a krásou zvuku. Jejich vlastníci je nepopisovali jako pouhé nástroje, ale jako lidi – temperamentní přátelé s vlastními nepředvídatelnými náladami, které nezkontroloval ani ten nejschopnější houslista.

I když její vlastní housle byly nádherné – Vuillaumeova kopie Stradivariho Mesiáše, kterou zdědila po Alici – byla to pořád jen kopie. Pokaždé, když pomyslela na originál, zajiskřilo celé Ettino tělo až ke konečkům prstů.

„Hned jsem zpátky, zlato,“ popleskala jí Alice láskyplně pod bradou. Etta počkala, až bude její učitelka bezpečně dole pod schody, a potom zaměřila oči do tmy.

„Tady jste!“

Etta se otočila na Gail, organizátorku koncertu, která k ní mířila přes pódium tak rychle, jak jen v dlouhých, úzkých černých šatech mohla. „Zbytek čeká v zákulisí v šatně. Potřebujete něco? Postupně si projdete rozehrávky a já vás všem představím.“ Když se Gail rozhlédla kolem, mihl se jí ve tváři stín zklamání. „Učitelku s sebou nemáte? Sakra, a já tak doufala, že ji potkám.“

Alice s posledním manželem Oskarem byli oba světoznámí houslisté. Když Oskar onemocněl, odešli na odpočinek a usadili se v New Yorku. Alice ovdověla rok poté, co k ní Etta začala chodit do houslí, ale i v pěti letech si malá žákyně dokázala udělat obrázek o Oskarově laskavosti a smyslu pro humor. I když Alice už celé roky nehrála profesionálně a po manželově odchodu to nechtěla ani zkoušet, v jistých kruzích stále požívala obdivu za dechberoucí debut ve Vatikánu.

„Za chvíli je zpátky,“ ujistila Etta organizátorku po cestě do šatny. „Představíte mě ostatním? Moc mě mrzí, že jsem nestihla tu zkoušku v šatech.“

„To je v pořádku, nedorazil ani Evan. My už vám řekneme, co a jak.“

Z otevřených dveří do šatny se linul nadšený proud hlasů. Když vešla, měřili si ji ostatní houslisté s neskrývanou zvědavostí.

Říkají si, proč jsem asi tady, zašeptal pochybovačný hlásek, který rychle zahнала někam pryč. Měřila si každého z kolegů, zatímco Gail pobíhala okolo a chrlila ze sebe jména. Dva ze tří mužů Etta poznala. Byli starší, před důchodem. Evan byl samozřejmě ještě na pódiu. Tři muže vyrovnali pořadatelé třemi ženami: jednou starší paní, jí samotnou a děvčetem, které mohlo být stejně staré jako Etta. Gail ho představila jen křestním jménem „Sophia“, jako by příjmení nebylo nutné.

Sophia měla téměř černé vlasy vyčesané z tváře a svázané do staromódního pletence. Oblečená byla do bílé košile, zastrčené do dlouhé černé sukně až po kotníky, ale ani její strohý oděv nepředčil přísný výraz, který nasadila, když přistihla Ettu, jak si ji zvědavě prohlíží a přemítá, zda se už potkaly na nějaké ze soutěží.

„Pane Frankwrighte, teď vy!“ zavolala Gail, když se vrátil Evan a představil se přítomným. Jeden ze starších pánů vstal, a když mu do ruky vtiskli nádherné stradivárky, odešel na pódium.

Na zdvořilé tlachání neměl nikdo náladu, což Ettě jen vyhovovalo. Nasadila si sluchátka a ještě jednou se se zavřenýma očima zaposlouchala do Larga. Soustředěně sledovala každý tón, než jí z klína sklouzla

kabelka a lesk na rty, zrcátko i peníze se s řinkotem rozkutálely po kachličkách. Evan se zbylým starším pánem jí všechno s tichým smíchem pomohli zase posbírat.

„Promiňte, promiňte,“ mumlala. Teprve když vracela obsah kabelky zpět do jejích útrob, všimla si malé krémové obálky.

To nemůže být pravda, pomyslela si. Její matka pro ni nic takového nedělala už celá léta. Srdce jí radostně poskočilo v hrudi, rozpínající se starým známým pocitem, když z otevřené obálky vytrásala její obsah. Uvnitř se skrývaly dva listy papíru – jeden popsáný pro nezasvěcené oko nevýznamnými řeči o počasí, muzeu, bytě... Ale hned vedle ležel i ten druhý, menší, s vystřiženým srdcem uprostřed. Když se položil na netknutý list, vyvstal ze změti nesmyslů jednoduchý vzkaz: *Mám tě ráda a jsem hrozně pyšná na to, kdo jsi a co teď uděláš.*

Když byla Etta malá, nechávala jí máma takový dopis pokaždé, než se vydala na cesty a odvezla dcerku k Alici. Malé připomínky mateřské lásky zastrčené tajně do batůžku nebo pouzdra od houslí. Čím déle se ale Etta na vzkaz dívala, tím rychleji ji opouštěla počáteční euforie. Když na to přišlo, nebyla její matka zrovna sentimentální. Nejdřív náušnice, potom dopis... Etta netušila, co si o tom má myslet. Snaží se snad Rose rozpustit ledy, kterými jejich vztah sama zamrazila?

Etta sklouzla pohledem k displeji telefonu. Půl hodiny do začátku koncertu.

Žádná esemeska ani zmeškaný hovor.

Žádné překvapení.

Ale taky žádná Alice.

Vstala, položila kabelku na židli a vytratila se z místnosti, aby se po své učitelce podívala. Alice jí připadala zmatená, nebo přinejmenším rozrušená. Bylo docela možné, že se prostě jen s někým zapovídala nebo se nemohla dovolat tomu, koho chtěla zastihnout, ale Ettu už držela v nemilosrdném sevření vlna paniky. Na šíji se jí usadilo něco jako strach.

Sál byl prázdný, uvaděčky dostávaly poslední instrukce od koordinátora. Etta prosvištěla uličkou tak rychle, jak jí to jehlové podpatky

dovolily. K uším jí dolehly tóny houslisty, který měl pódiovou zkoušku před ní. Za chvíli bude na řadě.

Po Alici s mobilem ale na chodbě nebylo ani stopy. A po mámě taky ne. Nepostávaly ani ve vstupní síni, a když Etta přelétla pohledem schodiště, objevila pouze holuby, kaluže a turisty. Zůstala už jen jedna možnost.

Etta zatočila směrem ke sbírce evropského malířství tak rychle, že málem srazila nějakého pána.

„Ach! Promiňte!“ vydechla, když ji zachytil za ramena.

„Kam ten spěch. Copak jste...“ Když přes stříbrné obroučky brýlí uviděl, do koho narazil, otevřel ústa v němém úžasu. Nebyl už nejmladší, vlastně spíš ve středním věku, což prozrazovaly stříbrem prokvetlé havraní vlasy. Ettě stačil jediný pohled, aby pochopila, že zrovna málem smetla jednoho ze sponzorů muzea. Byl dokonale upravený – frak bez poskvrnky a temně rudá růže na klopě.

„Nedívala jsem se pod nohy,“ omlouvala se, „je mi to tak líto, tak líto...“

On ale jen zíral.

„To je jedno,“ blekotala, zatímco pomalu couvala, aby mohla vyrazit za mámou a Alicí, „doufám, že jste v pořádku. Hrozně mě to mrzí...“

„Počkejte!“ zavolal za ní pán. „Jak se jmenujete?“

Ettiny podpatky zběsile cvakaly po mramorové podlaze, když se hnala přes sbírkové síně. Všem kurátorům a dozoru mávla na pozdrav a zahrnula k výtahu, který ji vyvezl až do patra, kde sídlí restaurátoři. Možná že si máma něco zapoměla v kanceláři. Nebo si chtěla s Alicí o samotě promluvit.

V chodbě nebylo ani živáčka, jen George, hlídač, kývl na pozdrav, když prošla kolem.

„Máma je v kanceláři,“ řekl jí, „dorazila před chvílkou s nějakou starší paní v patách.“

„Děkuju,“ vyhrkla Etta, když se kolem něho protáhla.

„Nemáš dneska náhodou koncert?“ zavolal za ní ještě hlídač. „Zlom vaz!“

Koncert, zkouška, rozehráni...

„Ty mě neposloucháš už celé roky!“

Za závojem hněvu jen stěží poznala Alicin hlas. Její učitelka ho totiž zvyšovala jen velmi zřídka. Její slova tlumily zavřené dveře, ale i přes ně doléhalo Alicino běsnění až k uším její žákyně.

„Ty nikam volat nebudeš, Alice,“ pokračoval Rosein hlas o poznání klidněji. Etti měla kolena, když přitiskla ucho na dveře. „Jsem její matka, a i když si to nemyslíš, vím, co je pro moje dítě nejlepší. Přišel její čas a ty to víš. Nemůžeš jí jen tak sebrat její cestu a doufat, že to nebude mít důsledky.“

„K čertu s důsledky! A k čertu i s tebou, když ti jde víc o důsledky než o vlastní dceru. Není připravená, nemá to správné vzdělání a nikdo jí nezaručí, že to půjde hladce!“

Není připravená. Alicina slova se do ní zabodla jako nůž. Na co není připravená? Na svůj debut?

„Mám tě hrozně ráda, Alice, to přece víš,“ pokračovala Rose, „udělala jsi pro nás tolik, že ti za to nikdy nebudu moct dostatečně poděkovat, ale teď se se mnou prosím nehádej. Nerozumíš tomu, a pokud chceš Ettu podceňovat, nerozumíš ani jí. Ona to zvládne.“

Mezi každým úderem srdce roztřeseným jako křídla kolibříka a ledovou hrůzou, si Etta přehrávala v hlavě matčina slova. Tak dlouho, dokud jim neporozuměla. Její máma se za ni bila. To Alice jí chtěla bránit.

To ona chce zrušit můj debut.

„A ty ji asi nemáš tak ráda jako já, když ji chceš dobrovolně hodit vlkům!“

Alice zruší můj první velký koncert.

Ten, kvůli kterému se vzdala opravdové školy.

Ten, kvůli kterému nechala Pierce.

Ten, na který cvičila šest hodin denně.

Etta rozrazila dveře dost prudce na to, aby přerušila hádání dvou žen u matčina pracovního stolu.

„Etto,“ vymrštila se Rose, „nemáš být dole?“

„Sama nevím,“ zasyčela nazlobeně směrem k Alici. „Mám jít dolů, anebo rovnou domů? Je i *tohle* moc?“

Žaludek měla jako na vodě, když se ji Alice gestem ruky snažila nalákat do kanceláře, rovnou do uklidňující pasti své náruče. Jako by Etta byla znovu dítě a potřebovala utiřit.

V Aliciných očích se bleskla ostrá, hodnotící jiskra, ze které se Ettě roztřásla kolena. Moc dobře ten pohled znala. Věděla přesně, co se jí honí hlavou.

„Já si myslím, zlato, že bychom *opravdu měly* jít domů.“ Alice se otočila k Rose a zadívala se jí přímo do očí. „A tam si to dopovíme.“

Etta cítila, jak jí v hrudi poskočilo vyděšené srdce. Krev jí divoce bila do uší a začala vřít vzteky.

„Já jsem tomu obětovala všechno. *Všecko!* A ty chceš, abych to jen tak zabalila a odešla? Zase to mám zrušit a odsunout?“ snažila se zadržet bolest tak usilovně, že z ní vycházel jen zlostný šepot. „Ty si prostě myslíš, že na to nemám, že jo?“

„Ne, zlatíčko, to ne...“

„Neříkej mi tak!“ zavřčela Etta, zatímco couvala ze dveří kanceláře. „Dochází ti vůbec, že už mi nezbyl ani jeden *kamarád*? Říkalas, že pokud chci mít svůj koncert, musím se soustředit. Všeho jsem se vzdala! Já nic jinýho na světě prostě nemám!“

Hněv v Roseiných očích se proměnil ve starost. Vyměnila si pohled s Alicí. „Miláčku, to ale není pravda...“

Alice zase otevřela náruč, ale Etta o žádná gesta nestála. Nechtěla se na ni dokonce ani podívat, natož ji nechat, aby jí domlouvala.

„Etto – *Henrietto!*“ zkoušela to Alice, ale Etta nic neslyšela. Co měly ty dvě na srdci, ji tímto momentem přestalo zajímat.

„Já budu hrát,“ oznámila svojí učitelce. „Dnes večer i na debutovém koncertu. Je mi jedno, co si myslíš, nebo jestli mi věříš. Já totiž věřím sama sobě a už mě nezastaví *nic na světě*.“

Alice za ní ještě něco křikla, ale Etta se otočila na patě a s hlavou zdviženou a rovnými zády uháněla chodbou. Později jí napadala různá

slova, kterými by mohla zranit ženu, která ji prakticky vychovala, ale teď si přála jen znovu ucítit teplo jevištních reflektorů na tváři a osvobodit oheň, který jí sálal v hrudi. Rozehrát svaly, smyčec, housle, než se sama promění na uhlíky a popel a nechá za sebou doutnat zbytek světa.

Vždycky, než přiložila smyčec ke strunám, dostalo všechno kolem na moment krystalickou podobu. Kdysi pro tu chvíli žila. Pro okamžik, kdy se její soustředění obrátilo dovnitř a všechno kolem zmizelo. Pro váhu houslí na rameni a hřejivé světlo reflektorů, které jí zaclonilo výhled do hlediště.

Když se sál začal plnit posluchači, odchytila ji upocená, vyděšená Gail.

„Myslela jsem, že budu mít na zkoušku čas!“ šeptala Etta a div nezakopla, jak se řítily po schodech.

„Jo, ale to bylo *před dvaceti minutami*,“ cedila Gail mezi zuby. „Zvládnete tam prostě jít jen tak? Rozehrát se můžete v šatně.“

Etta kývla, i když jí žaludek sevřela panika. Bude se chovat jako profesionálka, kterou nerozhodí ani změna plánů. Co na tom záleželo, že tu ještě na pódiu nikdy nestála? Largo už hrála asi tisíckrát. Nepotřebovala vedle sebe Alici a její názor. Teď jí dokáže, že to zvládne. „To je v pořádku.“

Michelle, kurátorka, která spravovala i Antonia, už na ně čekala v šatně. Když opatrně vyndala nástroj z pouzdra a vložila jí ho do rukou, zatajila Etta dech. Sevřela krk houslí tak něžně, jako kdysi brala do dlaní novorozená kuřátka, a s radostí přijala váhu i odpovědnost nástroje.

Snažila se ignorovat pohled tmavovlasé Sophie, která ji pozorovala z rohu místnosti, a přiložila smyčec ke strunám. Housle zazpívaly hlasem tak zlatě teplým jako barva jejich dřeva. Etta se tiše rozesmála, když její nervozita zanikla pod nánosem nadšení. Její vlastní housle byly nádherný kus, ale tyhle byly nepopsatelné. Při každém novém tónu tála Etta jako sníh.

Není připravená, nemá to správné vzdělání a nikdo jí nezaručí, že to půjde hladce...

Etta zavřela oči a zatnula zuby, aby potlačila slzy, které se jí draly zpod víček. Jak si vůbec mohla dovolit na Alici tak křičet? Kdo jí dal právo myslet si, že zrovna její názor je lepší než názor její učitelky, kterou oslavoval celý svět a která už vychovala tucty světoznámých houslistů?

V Ettině duši se rozpoutala bouře pocitů viny a usadila se někde hluboko v břiše.

Co jí to tehdy řekl Pierce? Vždycky dáš přednost houslím před vším ostatním. Dokonce i přede mnou. I před sebou samotnou.

Etta se s ním ani neobtěžovala hádat a rovnou se rozhodla ho opustit. A to ho měla ráda tak moc, že se jí při pouhé vzpomínce ještě svíralo srdce. Chybělo jí lehkomyšlné poblouznění nocí, kdy se opatrně vykrádala z domu, aby ho viděla, i úžasný pocit, když projednou nechala plavat všechna svá pravidla.

Rok poté, co se přátelství s Piercem přehouplo v něco víc, ale skončila na druhém místě v soutěži, kterou podle všech očekávání měla vyhrát, a tak se chození do kina, na koncerty, společné večery u Pierce doma i čekání před školou zase zdálo jako ztracený čas. Začala počítat všechny společné hodiny a sama sebe se ptát, jestli by ji Alice nechala debutovat dřív, kdyby čas věnovaný lásce raději trávila cvičením. Zabrala se tedy hlouběji do hudby a Pierceovi se vzdálila.

Setrásla ho jako ostatně všechno ostatní, co ji rozptylovalo od houslí, a čekala, že se oba zase vrátí k tomu, čím byli předtím. Doufala, že budou opět jen přátelé a Alicini studenti. Jedině *soustředění* jí mohlo pomoci přenést se přes bolestný rozchod a nemyslet na to, že už jí nikdo nevolá ani nepíše. Že od sebe odehlnala jediného přítele.

Jen o pár týdnů později na Pierce náhodou narazila v Central parku. Líbal nějakou spolužačku. Etta se otočila na patě a vydala se zpět tam, odkud přišla. Ten pohled jí projel jako nůž, takže se rozběhla a nespouštěla oči z dláždění, jako by čekala, že na něj každou chvíli vypadnou

její vnitřnosti. Místo pláče ale zamířila rovnou domů a cvičila bez přestávky šest hodin.

A teď už jí nevěří ani Alice.

Měla poprosit Gail o minutku, o sekundu, aby si utřídila myšlenky. Místo toho ale organizátorku, švitořící do mikrofonu na sluchátku, následovala rovnou do měkkého modrého světla reflektorů. V sále se zvedla vlna potlesku.

Nepust' je, nepust' je, nepust' je...

Etta našla značku na podlaze a na chvílku se zadívala na nástroj. Obracela ho v rukou a prsty jemně hladila jeho křivky. Chtěla umlčet všechno, co jí teď lomcovalo tělem, zmrazit nadšení i nedůvěru a soustředit se jen na váhu a tvar houslí.

Auditorium Grace Rainey Rogersové v Metropolitním muzeu umění bylo podstatně menší než sály, ve kterých Etta hrávala. Ale bylo to zvládnutelné vystoupení a hlavně – měla tu konečně pár minut jen pro sebe. Sedm set tváří se skrývalo za závojem oslnivého světla reflektorů, které se ustálily na zářivě modré, připomínající hladinu oceánu zčeřenou větrem.

To zvládneš.

Aplaus utichl. Někdo zakašlal. V publiku pípla esemeska. Místo obvyklého ponoření do usebraného soustředění se ale Etta pohybovala jen těsně nad povrchem.

Tak už hraj.

Po posledním uklidňujícím nádechu se vrhla rovnou do Larga. Sedm set posluchačů na ni zíralo z hlediště. Dva takty, tři takty...

Uvědomila si to pomalu, jako když světlo proniká průsvitnými dveřmi. Dalších několik vteřin se ještě soustředila, ale zvuk, který začal jako nenápadný šepot a přerostl v elektrické vrčení pod melodií, se náhle změnil v ohlušující píštění. V publiku někdo vyjekl.

Etta překlápěla přes několik dalších tónů, zatímco se očima snažila najít budku zvukaře. Doufala, že jí někdo řekne, zda má hrát dál nebo přestat. Posluchači k ní v tichosti upírali oči, jako by to snad ani neslyšeli.

Nebyl to zvuk, který by dokázal vyloudit člověk. Tak zněl jen zkoušený a trápený hudební nástroj.

Mám toho nechat? Mám začít znovu?

Zahrála další tři tóny, zatímco její úzkost rostla. Proč s tím zvukem nikdo nic nedělá? Copak si toho kvičení ve feedbacku nikdo nevšiml? Dralo jí bubínky a postupně kradlo poslední zbytky soustředění. Jako by se s tím zvukem chtělo svíjet v křečích i její vlastní tělo. Udělalo se jí zle od žaludku a studená kapka potu jí sklouzla až do rýhy nad rtem. Jako by jí někdo vrazil nůž rovnou do lebky.

Vzduch kolem se třásl.

Přestaňte, pomyslela si zoufale, přestaňte s tím už konečně.

Pokazím to...

Alice měla pravdu...

Etta si ani neuvědomila, že přestala hrát. Teprve když se objevila Gail bledá jako stěna a s vytřeštěnýma očima, pochopila, co se stalo. S obličejem v dlaních se snažila popadnout dech. Měla pocit, jako by jí někdo drtil ve svěráku plíce. Do hlediště se nemohla ani podívat. Určitě tam seděla Alice s její matkou a s hrůzou všechno sledovaly.

V srdci se jí vzepjala ošklivá vlna ponížení, která jí zaplavila krk i tvář. Poprvé za patnáct let se s houslemi v ruce otočila a utekla z pódia. Za ní se rozlehl ten zvuk, který ji vyhnal.

„Co se děje?“ zeptala se Gail. „Etto? Jste v pořádku?“

„Feedback,“ zamumlala tak tiše, že se skoro neslyšela ani ona sama, „feedback...“

Kurátorka Michelle jí vzala Antonia z ruky dřív, než ho Etta stačila upustit.

„Vy jste ale žádný feedback neměla,“ řekla Gail. „Donesu vám sklenku vody a někam vás posadíme.“

To není pravda. Etta hledala očima tváře ostatních houslistů. Museli to slyšet. Až na to, že se tak netvářili. Jejich mlčení naplnilo jen bušení Ettina srdce a doznívání kvičivého zvuku. V jejich výrazu se ale nezračilo vůbec nic.

Nejsem blázen, nejsem blázen...

Etta ucouvla, chycená mezi lítostí ostatních a stěnou zvuku, která do ní narážela jako zpěněné vlny. Panika jí vehnala žluč až do krku.

„Vy!“ pobídla Gail vyplašeně jednoho ze starších mužů. „Jděte!“

„Já se o ni postarám,“ ozvala se tmavovlasá Sophia, popadla Ettu za loket a táhla ji ven z šatny. Etta si ani neuvědomila, jak je slabá v kole-nou. Došlo jí to teprve, když Gail zvedla paži z jejích ramenou a ona se musela opírat o cizí holku, o celou hlavu menší.

„Já... jsem v pohodě,“ mumlala Etta, aniž by se přestala motat.

„To teda nejsi,“ odpověděla Sophia. „Já to taky slyším. Pojd!“

Jednodušší by bylo to svést na selhání nervů a stres, ale... někdo jiný to zaznamenal stejně živě a silně. Ettě se trochu ulevilo. Přece jen jí ne-přeskočilo z dětské trémy, jak to předpovídala Alice.

Úlevou by se nejraději rozplakala. Zvuk ji ještě jako řeřavé uhlíky páлил pod kůží, když se s ní Sophia zkušeně proplétala zákulisím až ke dveřím, kterými proklouzly rovnou do potemnělého, tichého muzea hned vedle vchodu do křídla, kde se skrývala egyptská expozice.

Počkej, chtěla ze sebe vypravit Etta, ale ústa ji neposlouchala. Kam to jdeme?

„Přichází to odtamtud,“ táhla ji Sophia za sebou.

S každým krokem do hloubi egyptského křídla zvuk sílil, jako by Etta ladila rádio. Kmitání se zběsile zrychlovalo, jako by ho těšilo, že se mu konečně dostává pozornosti.

Jako by chtělo, abych ho našla.

„Co to je?“ koktala roztrášeně. „A proč to nikdo jiný neslyší?“

„No, to právě zjistíme, Etto – tak se jmenuješ, ne? Jdeme!“

Metropolitní muzeum se ve tmě odělo do podstatně tajemnějšího hávu než za dne, kdy jeho chodbami proudily davy turistů. Každý zvuk se teď zdál hlasitější. Přerývaný dech. Pleskání podrážek. Vítr bičující její kotníky.

Kde jsi? pomyslela si. Kde se skrýváš?

A co jsi zač?

Proběhly kolem faraonů s pátravými pohledy. Za dne se výstavní síně topily ve zlatém světle, jako by byly z pískovce, do kterého se opírá slunce. V noci ale i vápencové rámy dveří a krémové stěny zahalil stín, který se usídlil i ve spárách mezi kameny. Namalované tváře na sarkofázích a rysy bohů se zvířecími tvářemi najednou vystoupily s nebývalou ostrostí a zle se pošklebovaly dívkám, které si mezi nimi klestily cestu. Přímo před nimi se tyčil Chrám z Denduru, vybělený světlem reflektorů. Pak už jen obrovská stěna osázená okny a za nimi tma. *Tak tady ne.*

Sophia ji protáhla kolem bazénků se stojatou vodou, soch starověkých králů, přes bránu i kostru chrámu až k obchůdku se suvenýry, který spojoval egyptskou sekci muzea s Americkým křídlem. Nikde žádní učenci, hlídači ani bezpečnostní brány. Nikdo a nic jim nestálo v cestě.

A nikdo jí také nemohl pomoci.

Najdi mámu s Alicí, pomyslela si, *vrať se domů.*

To ale nemohla. Musela se dozvědět, co za tím zvukem stojí. Musela a musela.

Udělálo se jí zle. Hlava se jí točila, až se cítila tak lehká jako zvířená zrnka prachu poletující kolem. Připadala si jako ve snu. Okraje chodeb se slily do rozmazané šmouhy a spolply i pozlacená zrcadla, vyřezávané truhly a křesla. Stíny ve dveřích ji lákaly dovnitř a vedly rovnou k jednomu z požárních schodišť. Tam zvuk ještě zesílil. Ettě se z ďábelského kvílení podmalovaného rytmickým bušením div nerozskočila hlava...

Najednou se chodbou rozlehl ohlušující výstřel, který zastavil i odhodlanou Sophii. Etta sebou vyděšeně trhla. Když ucítila chemický zápach spáleniny, pochopila, co se stalo.

Nejdřív si všimla potůčku krve, který se klikatil přes kachličky až ke špičkám jejích bot.

Potom uviděla chomáč mléčně bílých vlasů na zkrouceném stínu.

Na lidském těle.

Etta křičela, křičela a křičela, ale její hlas zanikl v kvílení feedbacku. Proběhla kolem zmatené Sophie a se zoufalým vzlykem padla na kolena na podlahu vedle Alice.

Dýchá. Je živá. Dýchá.

Její bledý, rozostřený pohled se otočil k Ettě. „Zlatíčko?“

Z hrudníku se jí řinula krev, která barvila Ettiny bílé dlaně přitisknuté k ráně. Mysl jí přestávala fungovat.

Co se stalo? Co se stalo?

„Jsi v pořádku,“ šeptala Etta Alici, „jsi jen...“

„Postřelená?“ naklonila se Sophia přes Ettino rameno. V jejím hlase se chvělo něco nového. Strach? „Ale kdo...?“

Z druhé strany síně k nim dolehl křik. Zpoza rohu se vynořili tři muži ve fraku. V jednom z nich poznala člověka v brýlích, do kterého narazila před koncertem na chodbě po cestě do Velkého sálu. Hnali se k nim pronásledovaní ochrankou jako zběsilí, ale Etta vše vnímala zpomaleně. Světlo zářivky označující nouzový východ se odrazilo od brýlí a rozzářilo jejich sklo.

„Zavolejte záchranku!“ vykřikla Etta. „Pomozte mi někdo!“

Alicina hlava jí ztěžkla v dlani. Když se jí podívala do tváře, zavřela její učitelka oči a zašeptala: „Stará... známá místa... *utíkej*...“ Další dech se staré paní vydral z hrudi jen přerývaně. Po něm nastalo už jen ticho.

Výkřik, který unikl z Ettina hrdla, byl tichý, bez hlasu. Někdo ji zezadu popadl kolem pasu a táhl pryč, i když se divoce zmítala.

Umělé dýchání – Alice potřebovala pomoc – Alice byla...

„Musíme pryč!“ křikla jí Sophia do ucha.

Co se tu sakra děje?

Dveře k přilehlému schodišti se se zaskřípěním otevřely.

Vlasy osvobozené z večerního účesu jí poletovaly kolem obličeje a lepily se na potem zmáčené tváře a šíji.

Schodiště bylo na rozdíl od zbytku budovy osvětlené tak jasně, že si Etta musela zaclonit oči.

To hučení... Jako by se vzduch těsně nad odpočívadlem nahoře na schodišti třepotal v jeho rytmu jako vzduch nad chodníkem za nesnesitelně horkých dní. Jako by jí stěny padaly rovnou na ramena.

„Promiň.“

Někdo do ní strčil a celý svět se rozpadl na tisíc kousků. Černý závoj tmy jí zakryl oči a temnou rukou sevřel páteř, když ji něco s drtivým tlakem vymrštilo do vzduchu. Etta přišla o všechny smysly, rozum i logiku. *Dost! Pomoc! Mami!* Potom se ale s posledními slovy vytratily i myšlenky. Ztratila všechno.

Zmizela.

Etta se zpět do reality nevyonořila. Spíš do ní plnou silou narazila.

O celé hodiny, možná o celou malou věčnost později otevřela oči. Něco těžkého jí leželo na prsou, takže se jí špatně dýchalo. Když se pokusila posadit a ulehčit plicím, zapraskalo jí v kloubech. Chtěla se protáhnout, ale svaly jí zachvátily křeč. Natáhla ruce před sebe do tmy a narazila na tvrdý, hrubý povrch.

Dřevo, napadlo ji, když jí typická vůně naplnila nos. *Rybina*.

Rozkašlala se a donutila se znovu rozlepit oči. Když se rozkoukala, otevřel se jí pohled na malou místnost. Dřevěná podlaha se povážlivě svažovala, jako by ji někdo naklonil.

Když se jí ze zorného pole vytratily zmatené záblesky světla a přivykla tmě, posadila se na – ale co to vlastně bylo? Obrovská kolébka? Nebo patrová postel zabudovaná do podlahy a přibitá ke stěně?

Muzeum... Co se stalo?

Někde něco... explodovalo.

Kam se poděla studená kachličková podlaha schodiště? A proč už utichlo kvílení požárních sirén? Srdce, rozřesené jako vyděšené zvířátko, měla až v krku. Svaly jí ztuhly v dřevěné špalíky. Zvedla ruce, aby si promnula štípající oči a vymazala poslední černé skvrny, které se jí vznášely v zorném poli.

Alice. Kde je Alice? Musí se pro ni vrátit...

V uších se jí rozšumělo, jako když z bouřkového mraku dopadnou na zem první kapky deště. Zanedlouho Ettu úplně pohltily neznámé zvuky. Skřípání, sténání, dusot kroků, výbuchy v dálce. Křik...

„*Vpřed!*“

„*Za mnou!*“

„*Kormidlo!*“

Nakonec se jí trhaná slova přece jen slila v souvislé celky, rachotící jako disharmonické akordy doprovázené třískáním do činelů. Ve vzduchu se vznášel stříbřitý kouř.

Tohle nebylo schodiště ani žádná pracovna v Metropolitním. Zdi tvořily jen desky z temného, nebroušeného dřeva. Když se rozhlédla, rozeznala židli a na ní schoulenou postavu, která si chránila pažemi hlavu.

„Ahoj,“ zasípala a pokusila se vrávoravě postavit. Zaskočil ji dotek hrubého plátna na kůži nohou a rukou. Poprvé od chvíle, kdy se probírala z mrákot, jí došla zásoba adrenalinu.

Neměla na sobě černé koncertní šaty.

Místo toho z ní visela podivná košile až po kotníky v těžko rozeznatelné světlé barvě. Prsty nevěřicně pohládila výšivku na živůtku. Šaty jí svíraly paže i hrudník jako v kleštích a bránily jí v pohybu.

„Ach!“

Dívčí hlas. Postava se pomalu zvedla z křesla. Etta si mlhavě vzpomněla. *Ta holka z koncertu.* Etta vyskočila jako kočka na lovu a odstrčila ji, aby se dostala k úzkému proužku světla za jejími zády. Dveře.

To ona mě shodila ze schodů, to ona do mě šťouchla, blesklo jí hlavou. Konečně jí do sebe všechno zapadlo.

„Ne – ne! Musíme zůstat tady dole!“ vykřikla ta holka. „Poslouchej mě, prosím!“

Ettiny prsty hmataly po dřevěné zdi tak dlouho, až narazily na petlici. Vyrázila z temné, dusné místnosti. Nahoře ji přivítal oblak hustého dýmu a světlo tak oslnivé, že zabarvilo celý svět do bolestně bílé. Etta opět ucítila něčí ruce na zádech, což jí jen pobídlo k tomu, aby se vrhla dopředu. Probíjela se dopředu tak dlouho, až zakopla a natáhla se jak široká tak dlouhá.

Nepřemýšlej, utíkej! pomyslela si Etta a nadzvedla se. Potom se ale zarazila. Její bílá sukně zakrývala na zádech nataženou mužskou postavu.

„Promiňte, já...“ koktala Etta, zatímco se po kolenou plazila k muži, aby se ujistila, že mu nic není. „Vy...“

Jeho bleděmodré oči ale zíraly upřeně nahoru. Bolest a hrůza mu zkřivily tvář do nehybné masky. Legračně staromódní kabátek s lesklými knoflíky měl doširoka rozepnutý a košili pod ním barvila... Barvila...

Panebože.

„Pane?“ zasípala Etta. Nehýbal se. Nemrkal. Sklopila pohled a jako omámená pozorovala tekutinu, která jí pokrývala kůži, hrudník, břicho i oděv.

Krev. Její sněhobílé šaty byly zmáčené šarlatovou krví. Ležela přímo v obrovské rudé kaluži. *Plazím se tady v krvi toho chlapa.*

Co se to děje?

Než se Ettiina hlava rozhoupala k akci, jednalo tělo automaticky. Vyskočila na nohy a mířila rovnou ke světlu, které sem pronikalo odněkud shora. Kouř se jí ovíjel kolem krku a hrozil, že ji udusí. Kolem řinčely skleněné lucerny. Když některá nápor nevydržela, rozprskla se jako bledý ohňostroj. Pokračovala za světlem, až narazila na překážku. Schody. Etta popadla lem sukně, zavázala si ho kolem pasu a stoupala nahoru. Už jí bylo jedno, že pláče a křičí. Chtěla jen na čerstvý vzduch a pryč z té noční můry.

Místo toho se ale vyhoupla rovnou do chřtánu dalšího děsu.

ATLANTIK
1776

Dvě

Mor a cholera! Teď ještě ten zatracenej zvon!“
Nicholas se otočil a zasáhl pěstí další obličej, který se mu snažil zastoupit cestu. Ze zvonu zbyly jen rozpálené střepey poházené po palubě. A naneštětí také zabodnuté v různých tělech, která se po dopadu granátu zhroutila k zemi.

Ve víru událostí ani nemohl odhadnout, jak moc ozbrojená posádka *Challengeru* zpusťovala svou kořist. Teď, když pominula nejhorší vlna násilí, která propukla těsně po přepadení lodi, měl Nicholas konečně čas odhadnout škody na ukořistěném i vlastním plavidle. Zaznamenal každou škodu na zvnějšku dokonalé lodi. Všechny stěžně stály a zdálo se, že s trochou štěstí ještě chvíli vydrží, když přežily nedávnou řez. Bezan se povážlivě kýval s každým fouknutím mořského vánku jako opilec vracející se domů. Z plachet zůstaly jen cáry, ale o to se postará zajatá posádka. Jakmile se ovšem celá vzdá.

Nicholas se pohyboval společně s lodí. Moře ho počastovalo sprškou slaných kapek rovnou do obličje. Nejdůležitější bylo, že loď nenabírala vodu. Alespoň pokud to mohl v rychlosti posoudit. Ozbrojenci

si dávali dobrý pozor, aby neprostřelili nic pod ponorem, takže se jim podařilo zneškodnit loď, aniž by ji potopili.

Nicholas se ale odmítal poddat prchavému opojení z blízkého vítězství. Chtěl ještě před západem slunce vyplout se svou první ukořisťenou lodí k pevnině.

Potom konečně setřese okovy minulosti.

Ale stejně – kdyby ti pitomci svěřili vlajku hned, nemuselo dojít k takovému krveprolití a tesaři by si ušetřili spoustu práce. Jak nešťastné, že se v námořní plavbě oslavovali i poražení, jen když se nechali zdecimovat statečně.

Tahle loď, *moje loď*, pomyslel si Nicholas tvrdohlavě, protože i lodní důstojníci to budou muset přiznat, jakmile jim dojde, že jsou poražení, byla nádherný kousek. Dokonce i teď, když jí dal *Challenger* a jeho divoká posádka pěkně zabrat. Trojstěžník s čtvercovou plachtou na předním stěžni, velkou hlavní plachtou a brámovou plachtou nad ní. Jakmile se na obzoru zatřepotaly plachty a britská vlajka, vyrazil po něm *Challenger* jako žralok. Rychlý, elegantní škuner se vydal za tučnou kořistí. Hrála pro něho rychlost, která jim dala výhodu i v boji proti lodi s větším počtem děl. Obchodní loď byla vítaným přilepšením pro posádku, která už několik týdnů marně brázdila Karibik v honbě za kořistí, ale vězelo v tom ještě daleko víc. *Challenger*a si někdo najmul přesně proto, aby tuhle loď našel a unesl.

Sám Nicholas ale přiznával, proč po té lodi pasou, jen váhavě. Ironwooda zajímaly jen dvě ženy na palubě.

Za zády se mu otočil vítr. Ucítil plesknutí horkého slaného potu na kůži. Loď se zhoupla a Nicholas se bouchl ramenem o dřevěnou stěnu. V tu chvíli mu kolem hlavy zasvištěla sekera.

Dým z bočního útoku obou lodí se ještě nerozplynul a ponurý denní vánek ho odmítal odnést někam, kde by méně překážel. Veškerý boj byl zbytečný – štěstěna stála tentokrát na straně *Challengeru*. Nicholas se snažil ukořitovat rychle rostoucí hromadu těl na palubě a kaluže krve.

Námořník se sekerou se probíjel chaosem řinčící oceli a výstřelů z křesadlových ručnic.

Paluba se otřásla, když vedle Nicholase padl Afton, člen jeho posádky, s roztrhaným hrudníkem a překvapenou posmrtnou maskou. Se srdcem zjitřeným hněvem sáhl Nicholas po zbrani. Z ručnice už ale vystřelil a neměl čas ji znovu nabít. Kdyby ji po chlapíkovi se sekerou hodil, jen by ho omráčil. Na to bylo tak dobré pušky škoda. Nicholas vyndal nůž ze spletence uřezaného lanoví. Zdobená rukojeť z jeleního parohu. Jeho šance se značně vylepšily.

Malý, podsaditý námořník se skelnýma očima a upocenou tváří se s pekelným řevem rozběhl rovnou na něj. Nicholas ten pohled dobře znal. Takový oheň plál v očích lidem, kteří se oddali krvežíznivému volání boje.

Píchno mu v rameni, když zvedl ruku a namířil prázdnou pistoli, ve které se odráželo šedivé světlo. Námořník se přiblížil tak rychle, že div neuklouzl. Byl už tak blízko, že Nicholas cítil štiplavý pach jeho potu a střelného prachu. Viděl, jak se zastavil a překvapeně nasál vzduch do nozder. Jakmile povolil stisk na rukojeti sekery, mrštil Nicholas nůž. Skoro slyšel plesknutí, se kterým se čepel zařízla do námořníkova masitého krku, a zaplavilo ho morbidní potěšení ze sazeného cíle.

Jak mužům docházela neodvratnost jejich osudu, boj pomalu utíchal. Těla začala bolet, sudy s prachem se vyprazdňovaly a tam, kde ještě před chvílí vládla vřava, se rozhostilo ticho. Nůž proklál námořníkův krk z boku. Asi se před úderem stihl otočit, a připravil si tak ošklivou smrt. Pomalu se udusil vlastní krví. Nicholas se nad ním naklonil, zatímco instinktivně vyvažoval houpání lodi vlastním tělem.

„Poslal... mě... do pekla,“ kašlal se zamlženým pohledem umírající námořník, „takovej zatracenej... *negr.*“

Jeho poslední slova doprovázela sprška krve na vestu. Horkost pod Nicholasovou kůží se najednou přemístila a vytvořila v samém středu jeho srdce diamant hněvu. Už mu nadávali i hůř, dokonce ho bili, a to

jen proto, že se narodil ženě v okovech. Pocit vítězství se smísil s bolestivým bodnutím prohry.

Teď měl jeho život cenu a smysl. Na lodi se nikdo nezajímal o původ – záleželo jen na činech a na nasazení, s jakým člověk bojoval za ostatní členy posádky. Nicholas se už dávno rozhodl upírat oči k horizontu budoucnosti, aby se nemusel ohlížet na to, co nechal za sebou.

Jenomže... Ta pohrdavá námořníková tvář. Ta slova zkroucená do nenávistné nadávky. Nicholas pevně popadl rukojeť nože, vtáhl do plic kyselý smrad jeho dechu a naklonil se nad jeho obličej. „Je to pro vaše dobro, pane,“ řekl, když mu jediným tahem podřízl hrdlo.

Nicholas se v cizí smrti nikdy nevyžíval, ale teď se s chutí díval, jak se námořníkovi z tváře ztrácí poslední kapka krve a jeho kůže voskově bledne.

„To byla milosrdnější smrt, než bych mu dopřál já.“

Za jeho zády se objevil kapitán Hall. Se špinavým kapesníkem přitisknutým k čelu sledoval utichající boj. Když šátek na chvilku odtáhl, aby si Nicholase lépe prohlédl, vytryskla z rány na čele čerstvá krev.

Nicholas rychle spolkl knedlík v krku. „No jo, no,“ zabručel, „ale já na lidský vnitřnosti dost nerad koukám.“

Kapitán se rozchechtal. Nicholas zatím očistil nůž o kalhoty a postavil se vedle vysokého muže. Věděl, že sám je urostlý, s širokými rameny a osvalený letitým vláčením nákladů a lan, ale jeho kapitán vypadal jako vyřezaný z rozeklaných kamenitých břehů Rhode Islandu.

Nicholas kapitána obdivoval od chvíle, kdy ho poprvé uviděl. Od té doby už uplynulo skoro deset let. Ostatní námořníci mu říkali Rudý ďábel. Teď už mu ale zrzavé vlasy i vousy prokvetly stříbrem, rysy se prohloubily a ano, boje a léta na moři si vyžádaly i drobné oběti v podobě zubů a prstů, ale Hall dbal na čistotu, potrpěl si na úhledně uklizenou loď a vždycky se postaral, aby jeho posádce nechybělo jídlo ani plat. V jejich světě snad nebylo nic chvályhodnějšího.

Kapitán si Nicholase změřil s otcovskou starostí v očích. Nicholas se sice snažil Halla ten zlozvyk odnaučit, ale nikdy se mu to nepodařilo.

„Většinou si k sobě nikoho tak blízko nepustíte,“ kývl Nicholas směrem k otevřené ráně na kapitánově čele. „Potřebujete ranhojiče?“

„To tak! Ještě bych musel přiznat, že mě lodní sluha trefil lžičkou, když jsem lezl do podpalubí! To bych se radši smažil ve vařícím oleji.“

Nicholas si odfrkl. „Našli jste ty ženský?“

„Jo. Jsou zavřeny v důstojnický kajutě na zádi. Živý a zdravý, ty naše holubičky,“ odpověděl kapitán.

Nicholase zaplavila vlna úlevy, která odnesla i hněv nad urážkou od umírajícího námořníka. Výborně.

„Ta zakázka,“ nakouzl kapitán téma, ke kterému se dnes vracel už popáté. „Rád bych ti řekl, Nicku, že jsem moc vděčný za loď i náklad, ale nějak se mi to nechce líbit. Byl bych radši, kdyby ses s tou rodinou moc nezaplétal. Počítám, že v tom vězí víc než pouhá plavba do New Yorku.“

Jistěže to nebylo jen tak. Ta rodina měla vždycky postranní úmysly. Ironwoodova zpráva dorazila jen pár dní poté, co Nicholasův zaměstnavatel Lowe & Lowe obdržel kaperské osvědčení, které umožnilo Hallově lodi legálně – alespoň z pohledu kolonií – napadat britská plavidla. Měl necelý týden na to, aby zvážil nabídku a navrhl zakázku Hallovi. Domluvili se na tajném pátrání po lodi a kýženém nákladu, aby do Ironwoodových nekalých plánů netahali celou posádku. Kapitán ale svolil jen váhavě. Báł se, aby ho podobná zakázka nenalákala rovnou zpět do Ironwoodových osidel. Co kdyby se přece jen chtěl naposledy pomstít?

Ale uběhly už celé tři roky. Ironwood věděl přesně, kde ho najít, protože ho na to místo poslal sám. Kdyby toužil splatit krev krví, jistě by si pro něho už dávno přišli?

Trochu nejistoty klidně snesl, a kdyby na to přišlo, možná by se dokázal i ubránit. Fakta mluvila jasně. Ironwoodova zakázka byla dobrá a tučná odměna by mu pomohla splnit si životní sen rychleji, než kdyby se živil jako obyčejný privatýr.

Uhlazená, pečlivě napsaná slova jako by sama vyskakovala z papíru. *Přivezte ty dvě ženy do New Yorku do 21. září. S lodí a zbylým nákladem naložte po vůli.*

Poslední tři roky se Nicholas lopotil na obchodních lodích, hlídal náklady putující z Karibiku do kolonií. Potom ale vypukla válka. Celou tu dobu se snažil zapomenout na bolestivé bodnutí u srdce, které ucítil pokaždé, když si vzpomněl na Juliana a jejich cesty. Nicholas doufal, že ho jednou pánové Loweovi odmění vlastní privatýrskou lodí, ale sám viděl, s jakou nevolí si starý pán i syn měřili kapitána Halla, když jim to navrhl. Nicholas podával výborné výkony, takže o jeho schopnostech nemohlo být pochyb. Takže se jim asi nelíbil *on sám*. Jeho barva kůže. To kvůli ní nebyl hoden kapitánského místa. Váhání nadřízených ho jen utvrdilo v tom, že si bude muset loď koupit sám. Takovou, která nebude patřit žádné společnosti.

Zatím zůstalo při tom, že si Loweovi nechají výnos z nákladu a zbytek se rozdělí mezi posádku *Challengeru*. Čekání na další kořist mohlo trvat celé měsíce. Oceán byl širý a lodní společnosti den ode dne chytřejší a zkušenější. Možná že to byla jejich poslední loď a Nicholasovi nezbyde než strádat penízek po penízku, stárnout a ztrácet naději. Nenáviděl Ironwoodovy s dravostí uragánu, ale dlužili mu ještě za všechnen čas, který mu ukradli. A Nicholas si svůj dluh chtěl vybrat.

„Už jste prozkoumal náklad?“ zeptal se Nicholas.

Hall si povzdychnul. Vůbec mu nevonělo, že se Nicholas snaží zamluvit jeho otázku. „Jen zběžně.“

V tu chvíli se z oblaku dýmu vynořil cizí námořník a s pekelným řevem zamával námořnickou šavlí. Nicholas se otočil a sáhl po noži, ale než ho stihl vytáhnout, namířil kapitán pistoli a vystřelil.

„Cukr, rum, bavlna, trochu munice do balastu,“ pokračoval Hall blaženě, zatímco se mu mrtvý námořník hroutil k nohám v tratolšti krve. „Skoro mě děsí, jak hladce všechno šlo. Ty máš svoje holubičky a my ostatní slušnou kořist. Dokonce tam dole mají příhodný nákladní prostor, kam zavřeme zajatou posádku. Což mi připomíná, že bychom se asi měli poohlédnout po kapitánovi lodi. Zatím jsem tu ještě nikoho takového neviděl. Nechceš ho najít a přivést, aby měl kdo svěsit vlajky a...“ Hall se odmlčel. Něco upoutalo jeho pozornost.

Nicholas neviděl v Hallově tváři tak nepříjemně překvapený výraz od doby, kdy jim bývalý kuchař oznámil, že se místo nasoleného hovězího servírovala dušená krysa.

Sledoval jeho pohled až k hloučku námořníků, kteří na sebe hrozivě vrčeli. Za ním se z podpalubí soukala plavovlasá postava a stoupala oblakem dýmu jako Persefona vracující se z podsvětí.

Nicholas se bolestně zašklebil, když děvče narazilo rovnou do holých zjizvených zad lodního dělmistra Daviese. Když se otočil a napřáhl sekeru, nevykřikla ona, ale on. Jeho vyjeknutí pak upoutalo pozornost ostatních mužů. Zatraceně!

Sophia to nebyla. Věděl, že kromě ní tu je ještě jedna žena, ale *table?*

„Má úplně pocuchaný peříčka, chudinka,“ vydechl kapitán Hall. I když měl podrážky od krve a stál mezi samými mrtvolami, zjhl jako koťátko. Ten starý kocour měl slabost pro mladé dámy, zvláště pak pro ty, které potřebovaly zachránit. A to tahle potřebovala. Bílé šaty měla roztrhané až k bokům a na nich – krev?

„Je zraněná,“ sykl Nicholas. „Co to sakra dělá?“

Otočila se na Nicholase, jako by ho slyšela. Měl by po ní skočit a rychle ji odnést ze smrtící vřavy násilí, ale když se na ni podíval, měl pocit, že se paluba i celý širý oceán otrásl. Kapitán Hall do něho s překvapeným zachrochtáním štouchl.

Když se oba vydali k dívce, poděšeně couvala až k okraji paluby. Už neměla kam utéct. Očima těkala po okolí, až uviděla opuštěné kopí. Okamžitě ho popadla a zaječela: „Už ani krok!“

Při pohledu na její tvář se v Nicholasovi všechno stáhlo. S divokým výrazem zoufale mávala kopím. Husté zlaté vlasy jí vlály kolem obličeje a lemovaly pěkně klenuté obočí a kočičí oči, doplněné dlouhým nosem a štědrými liniemi plných rtů. Její krása ho zasáhla jako horká nitka zlatého medu. Byla jedním slovem...

Ne. Na tohle teď nebyl čas. Žádné nebezpečné myšlenky. Dokázal ale ocenit, že ta holka měla bojovného ducha, ačkoli ji vlastní vzdor překvapil stejně jako všechny ostatní, a tak jen očima nejistě klouzala

od kopí k nechápavým pohledům dvou tuctů chlapů sročených okolo. Poslední unavené potyčky nahradil čistý šok z nečekaného zjevení. Pochopitelně, pomyslel si Nicholas. Stála tam rozzuřená a zkrvavená jako královna na bitevním poli, což všemu dodávalo na jedinečnosti. Její odhodlání rozezpívalo Nicholasovu krev a odhalilo všechna jeho tajemství. Byla...

Zakázkou. Nicholas zakroutil hlavou, aby zahnal horkost, která se mu rozlévala po těle. *Plat za poskytnuté služby.*

Z rozjímání ho vytrhlo až ohlušující zapraskání na zádi. Kus posledního, křížového stěžně se zlomil pod vlastní vahou. Nicholas to čekal.

Čas se najednou vlekl jako med. Vykřikl spíš zděšeně než varovně, když se kus dřeva oddělil od zbytku stožáru a plachty se sesunuly dolů. Lana kolem praskla, jako by je odřízl sám Bůh, a všechno včetně brámové plachty a lanoví se řítilo rovnou na ně.

Nicholas vystřelil jako šipka. Námořníci, kteří uhnuli před padajícím stěžněm, zůstali pod příkrývkou plachet a lan. Kapitán Hall křikl: „*Ta holka! Najděte tu holku!*“

Muži z obou posádek se vrhli na spoušť kolem, sekerami a meči trhali plachtu a hledali pod ní. Nicholas byl ale chytřejší.

Naposledy stála kousek od místa, kde se padající stěžně zastavil o okraj lodi. Dřevo ji sice nezasáhlo, ale po nárazu určitě ztratila rovnováhu...

Naklonil se přes zábradlí a zaměřil pohled do temných vod mezi těly obou lodí. Bílý kruh zpěněné vody označoval místo, kde něco dopadlo na hladinu a rychle se potopilo.

„Nicku!“ zaslechl ještě kapitánův hlas, ale to už ze sebe strhl kabát i vestu a skočil rovnou do moře.

Ledová voda ho pohltila a sebrala mu poslední dech z plic. Hladinou pronikaly sluneční paprsky a osvětlovaly trosky lodi a mrtvá těla, která se pomalu snášela ke dnu. Čekal, že tu potká žraloky.

Pořád tu ale měli dost potravy, aby se zaměstnali, než ucítí teplo živého masa. S tou znepokojivou myšlenkou se ponořil hlouběji, svaly v jednom ohni po štiplavém šoku ze studené vody. Než stačil požádat nebe o pomoc, uviděl ji. Veškerou chuť k boji asi vyčerpala nahoře na palubě, protože teď se nořila do vody vláčná a bez odporu jako chaluha zmítaná proudem. Něco ji táhlo ke dnu. Nicholas si toho všiml okamžitě. Nohy a šaty měla zapletené v síti, do které se zachytil i těžký kus dřeva z lodi. Vzpínala ruce, jako by se ještě snažila probojovat k hladině.

Nicholas vytáhl nůž a pustil se do řezání sítě, šatů a všeho ostatního kromě její kůže. Nedostatek vzduchu ho řezal v plicích. Jakmile ji osvobodil, popadl ji do náruče a z posledních sil se dral k hladině.

Když se prudce vynořili, nasál hladově první doušky vlhkého vzduchu. Vykašlal spolykanou vodu, ale žaludek mu stejně stahoval neznámý strach. Položil jí ruku na tvář, zatímco stále kopal nohama, aby je udržel nad vodou. Když ucítil ledový dotek kůže, otrásl jím děs.

V tu chvíli zahřímal nad jeho hlavou kapitánův hlas: „Nicku! Chyt se lana!“

Nicholas poslechl a zručně ovázal smyčkou pas svůj i té dívky. Potlačil strach, který se mu zakousl do vnitřností, a promluvil přísným hlasem: „Teď *nesmíš* umřít,“ poručil. „Výslovně ti to zakazuju. Ne na mojí lodi, slyšíš?“

Pokud by tu holku ztratil, přišel by o všechno.

„Héj rup! Héj rup!“ volal Hall na námořníky. „Už jsou skoro nahoře.“

Když se dostali na úroveň zábradlí, přidržel Nicholas dívčina záda rukou a sám se zapřel o tělo lodi. Vůbec mu to nedávalo smysl. Proč utekla z podpalubí? A ta krev? Byla vůbec její?

To už ho ale půl tuctu mužů popadlo za ramena a vtáhlo i s živým nákladem zpět do lodi.

Nicholas se překulil včas, aby nepřistál přímo na ní. Hlavou se praštil rovnou do hrubého dřeva. S ostrým zapraskáním se mu na chvílku zatmělo před očima.

„Ranhojičův pomocník se na ni podívá,“ objevila se rozmazaná tvář kapitána.

„Je to děvče mrtvý?“ ozval se někdo z mužstva.

Nicholas se třásl jako osika. Aby se uklidnil, soustředil se na pravidelný rytmus vlastního dechu. Kolem něho se srotily umolousané, úzkostí naplněné tváře námořníků z obou posádek. Všichni s morbidním zájmem zírali na dívku. Děsivé divadlo jim sice dalo zapomenout na předchozí šarvátky, ale Hallovi muži naneštěstí vypustili z hlavy i prostý fakt, že by měli zajistit cizí námořníky a doprovodit je do nákladového prostoru.

Od té myšlenky ho odvedl až nepatrný pohyb na okraji zorného pole. Pomalu sklouzl očima k drobné postavě v námořnickém kabátku, která se skláněla nad dívkou a tiskla jí ruce na břicho. Jednoduché, čisté šaty, černé vlasy stažené do dokonalého copánku, tvář dítěte. Nicholas nedůvěřoval komukoliv, komu se na lodi podařilo udržovat tak neposkvrněnou čistotu. Navíc uprostřed bitvy. Tak se vyznačoval zbabělec.

„Pomalú, Nicku,“ pomáhal mu Hall na nohy, „to je jen pobočník ranhojiče.“

„Kde je Philips?“ ptal se Nick. „Nebo ranhojič druhé lodi?“

„Philips dole ošetřuje raněné a jejich ranhojič bohužel přišel o dolní polovinu těla a zrovna má plný ruce práce s umíráním.“

Nicholas zavrtěl hlavou. Vůbec se mu nelíbilo, že se o dívku stará takové děcko. „Jak dlouho je vlastně na moři? Rok?“

Kapitán Hall povytáhl obočí: „Vsadil bych se, že stejně dlouho jako ty.“

Nicholasovi nevonělo, s jakou samozřejmostí ranhojičův pobočník párá dívčiny šaty...

„Ani sis nesundal boty a punčochy,“ bleskly kapitánovi v bouřkově šedých očích pobavené jiskry. „Vyrazil jsi, jako by tě honil sám ďábel.“

Nicholas se zamračil. Sám už si všiml nacucaných punčoch a zničených kožených bot. „Nevšiml jsem si, že bychom měli ve zvyku topit dámy jako kořata.“

Okamžitě ale na svá slova zapomněl. Koutkem oka zachytil pohyb. Pěst ranhojičova pobočníka se zvedla a dopadla tvrdě na dívčino břicho.

„Pane!“ vymrštil se Nicholas na ještě vratké nohy. „Jak se *opovažujete*...“

Dívka se divoce rozkašlala a v křečovitém pohybu vypudila vodu z plic. Zaryla dlouhé, bledé prsty do paluby a několikrát se přerývaně nadechla, aniž by otevřela oči. Nicholas se zadíval na ruku mladého ranhojiče, která jí podpírala nahá ramena.

Nikdo neřekl ani slovo. Dokonce i kapitán Hall mlčel stejně zaraženě jako zbytek posádky a překvapeně zíral na zázrak, který jim dívku přivedl zpět z říše mrtvých. Opravdová Persefona.

„Madam,“ vypravil ze sebe Nicholas s dvornou úklonou. „Dobré odpoledne.“

Zachvěla se jí víčka a zase se zhroutila naznak na palubu. Její vlasy nabraly s vodou o odstín tmavší barvu a lepily se na křivku její lebky. Kolem se srotili jako jeden muž námořníci, a když sklopili oči, byli odměněni překvapeným pohledem, modrým jako nebe nad nimi.

„Ehm,“ odkašlala si ochraptěle. „Ahoj?“

TŘI

Ettu bolelo celé tělo. Nezůstal na ní ani kousíček, který by nebyl potlučený. Ani třešticí hlava neutlumila odporný pach krve, potu a ještě něčeho, co trochu připomínalo vypálený ohňostroj.

Očima putovala od jedné tváře k druhé a pozorovala pletené čapky, roztřepenou křivou paruku, několik zvlhlých párů očí otřených diskrétně do ramene... V hlavě si začala skládat mozaiku situace, jako by četla z not neznámou skladbu. Z tónů se skládaly takty, z taktů fráze, až jí konečně proudila melodie.

V muzeu nebyla, takže ji asi záchranáři vynesli ven na ulici, pryč od té podivné exploze hluku a světla. Z kůže, vlasů i šatů jí kapala voda, protože... Protože ji umáčel muzejní samohasící systém?

A ty kostýmy... Možná se někde v přilehlých budovách hrál nějaký historický kus a herci jí přiběhli na pomoc? Etta si najednou nebyla jistá. Co asi nosí hasiči pod uniformou? *Ne, Etto*, opravila se v duchu, *určitě nenosí volné bílé košile, boty s přezkami ani klobouky z historického filmu*. Takže... to jsou herci. Divadelní produkce. Buď je taky zasáhl ten výbuch, útok, nebo co to vlastně bylo, nebo se na nich podepsala velmi zručná maskérka.

Mami? snažila se zavolat, ale v krku ji bolelo, jako by ji někdo pořezal žiletkou. *Alice.* Alici někdo střílel. Je... Je...

Mrtvá.

To nemohla být pravda. Vůbec jí to nedávalo smysl.

Roztřesenou rukou si promnula ulepené oči, aby utišila štípání slz pod víčky. Nad ní se klenula široká modrá obloha bez jediné budovy. Ocitla se snad v parku? Pach kouře ji ještě dráždil v nose tak silně, že necítila nic, i když se snažila zachytit známý pach města – smrad výfuků a rozkládajícího se odpadu. Žádné kvílení sirén, žádný poplach, jen... skřípot dřeva. A šplouchání vln.

Houpavý pohyb podlahy pod ní.

To asi nebude Metropolitní.

Etta zavrtěla hlavou ve snaze vyčistit si hlavu, odehnat paniku.

A nejsi ani v New Yorku.

Scény, které se jí honily hlavou, ji mátlly ještě víc. Zatuchlá místnost, tělo, krev, ohlušující zapraskání, pád...

„Madam,“ promluvil vážný hlas. „Dobré odpoledne.“

Etta natáhla krk. Do očí ji udeřilo světlo tak jasně, že zaslzela. Nejdřív viděla jen ušmudlané tváře. Potom jejich houfem ale pronikly dvě postavy. Starší z nich, muž středního věku, nosil olivový kabát a zrzavé vlasy prokvetlé stříbrnými prameny stažené do culíku. Odhalil žluté zuby v úsměvu. Když se obrátil na svého mladšího společníka, něco mu zasvítilo v očích.

Mladý muž byl urostlý dokonce i ve srovnání s obrem vedle něho. Stál pevně, jako by se pod ním ani nehoupala podlaha. Lehce se uklidnil, takže jeho tvář na chvílku zmizela ve stínu, ale Etta si jeho rysy vštípila i za jeden letmý okamžik. Zrzek měl do růžova spálenou, větrem ošlehanou pleť, zatímco ten mladší byl tmavší, jako políbený teplým sluncem. Vypadal, jako by z něho vycházelo teplé světlo plamenů.

Zdálky se Ettě zdál jeho výraz neproniknutelně tvrdý, kamenný, ale než se narovnal, ulpěly na ní jeho oči a ona si ho mohla prohlédnout

i s malými jizvami na lících kostech, strništěm na hranaté bradě, které svědčilo o nemilosrdném životě, a lehkým závanem úsměvu.

Po dvou vteřinách trapného ticha Etti došlo, že od ní očekávají odpověď.

„Ehm,“ vypravila ze sebe, „ahoj.“

Někteří z chlapů přešlápli na místě s potěšeným výrazem. Další se tvářili zmateně.

„Ahoj?“ zopakoval jeden a nejistě se rozhlédl kolem. „Ahoj loď?“

Etta se opřela o lokty a zmatený pohled jim oplatila. Copak tu všichni mluví s britským přízvukem? Jejich vláčná, plynoucí slova na jednu ostře kontrastovala s Ettiným drsným americkým akcentem.

Staromódní šaty. Staromódní mluva. Staromódní loď?

Etta se s vypětím všech sil vyškrábala do sedu. Pozornost mužů se z jejího obličeje přesunula dolů k... Sípavě se nadechla a zakryla si tělo rukama. Její šaty někdo rozřízl v samém středu, a když mokrá, těžká látka začala schnout, přestala se jí lepit k tělu.

Mladší muž jí hodil námořnický modrý kabát. Vlna ji škrábala do holé, studené kůže, ale i tak měla Etta co dělat, aby se do ní nezabalila celá v dětské touze zmizet. Kabát voněl tak, jak v jejích představách voní muž – potem, cedrovým dřevem, alkoholem a mořem samotným.

„Je vám dobře, madam?“

Mladík, který seděl nedaleko od ní, vypadal oproti ostatním tak malý a neškodný, že se málem ztratil v davu. Zvedl bradu, aby se na ni lépe podíval přes směšný miniaturní drátěný cvikr. Přední stranu podivných kalhot měl zmáčenou, stejně jako punčochy ke kolenům a boty s přezkou. Etti na chvíli bleskla hlavou příšerná myšlenka, že ho možná pozvracela, když se probírala z mrákot.

Pod jejím zkoumavým pohledem ztvrdly mladíkovy rysy na kámen. Drobnou rukou si uhladil složitě uvázaný kus látky pod krkem, zatímco druhou si upravoval vlasy. Ruce měl čisté s dokonalou manikúrou, což vůbec neodpovídalo faktu, že se nacházejí na...

Na lodi.

Etty se zmocnil strach. Vyskočila na nohy. Ani vlněný kabát ji neochránil před zvědavými pohledy, a kdyby se rozhodli ji napadnout, rozhodně by jí příliš nepomohl, ale i tak se zahalená cítila o dost lépe.

„Panebože,“ vyhrkla.

Loď. Uviděla ji těsně předtím, než se na ni zřítily plachty a poslaly ji přes palubu. Dopadla naznak do ledové vody a něco ji za kotníky táhlo do hlubin. Všechna ta léta v plaveckém kurzu na Devadesáté druhé jí byla k ničemu. Prsty měla zmrzlé a před očima tmu, takže se jí nepodařilo se ze sítí osvobodit.

Celé tělo, hlava, hrudník, ruce i nohy ji bolely, jako by je někdo chtěl roztrhat. Zoufale se potřebovala nadechnout.

Topila jsem se.

Etta sklouzla očima od drobného mladíčka k muži s černým, přísným pohledem, který k ní promluvil, když se probudila. Sledoval ji klidně, s němou výzvou ve tváři. Jeho slova se jí zapsala do paměti, jako by jí je vyryl do kůže.

Tak takový jsi?

Založil si ruce na prsou a opřel se, aby s ním oceán tak neházel.

Oceán.

Takže žádné Metropolitní.

Žádný New York.

Dokonce ani kousek pevné země.

Jen dvě dřevěné lodě.

A muži... v kostýmech.

Musely to být kostýmy. *Musely.*

Ale nebyly. Etta polkla hořkou slinu, když si konečně uvědomila, co se stalo. *Alíce je mrtvá. Já... Metropolitní... Ta holka...*

Zrzavý muž poručil ostatním, aby se mu klidili z cesty, a pustil se dlouhým rozhodným krokem za ní.

„Daří se jí dobře a vy máte práci,“ rozehnal posádku. Dva chlapíky s vypracovanými pažemi poslal napřed. Oba dva měli ve vlasech a vou-